

Con Đường Đoàn Khôi msc

Có những con đường ngắn, cũng có những con đường dài. Có những con đường thẳng tắp, nhưng cũng có những con đường ngoằn ngoèo. Có những con đường bằng phẳng bình yên, đồng thời cũng có những con đường gập ghềnh khó đi. Có những con đường tôi không muốn đi nhưng cứ phải đi, có những con đường chẳng muốn khởi hành nhưng dường như chẳng ai muốn đợi chờ.

Con đường đi tìm Vị Vua mới sinh của các nhà chiêm tinh Đông Phương là một con đường biểu tượng cho con đường đức tin (Tin Mừng Mát-thêu, chương 2).

Ngôi sao dẫn đường cho họ lúc tỏ tường, lúc ẩn đi trong màn đêm dày đặc, tăm tối. Khi không còn thấy những dấu chỉ trên trời, các nhà chiêm tinh đến hỏi vua Hê-rô-đê về tung tích của vị vua mới này. Vua Hê-rô-đê, trong nỗi hoang mang và bất ngờ, tham vấn các tư tế và kinh sư, và lời tiên tri có nói rằng: *“Cả người nữa, hỡi Bê-lem, đất Giu-đê-a, không lẽ gì người bé nhỏ hơn hết trong các thành trì của Giu-đê-a, vì tự nơi người sẽ xuất hiện một thủ lãnh, Người đó sẽ chăn nuôi Israel dân tộc của Ta.”*

Con đường đức tin là một con đường đi đến phía trước mà đôi khi chẳng biết đâu là dấu chỉ cho đúng hướng đi. Các dấu chỉ đức tin có lúc tỏ lúc mờ.

Các dấu chỉ trên con đường đức tin của mỗi người chúng ta lúc rõ, lúc không, tôi thiết nghĩ không phải là vì đức tin yếu kém, cũng chẳng phải vì lòng người nghi ngại. Lý do có lẽ là không có một dấu chỉ đức tin nào của con người có thể bảo đảm rằng sẽ dẫn chúng ta đến một cuộc gặp gỡ vẹn toàn với Thiên Chúa, đáng vượt quá mọi tầm hiểu biết và tưởng tượng của con người. Mỗi dấu chỉ đức tin chỉ có thể dẫn chúng ta đến một khía cạnh nào đó nhưng không phải là thực tại hoàn toàn của Chúa.

Dấu chỉ trên con đường đức tin của tôi cũng thế. Có khi tôi cảm nhận sự hiện diện rõ ràng, cụ thể của Chúa trong thinh lặng và suy tư một mình. Có khi tôi cảm nhận Chúa hiện diện với tôi qua người thân, bạn bè, cộng đoàn. Có khi tôi cảm nhận Chúa qua những thành quả Người ban trong những công việc tôi đang làm, những thử thách và thất bại trong cuộc sống, những bước rẽ trên con đường đời của mình. Cảm nhận nhiều

dấu chỉ hiện diện của Chúa như thế nhưng cũng có lúc tôi vẫn nhận thấy những nỗi trống vắng trong những đoạn đường khó đi. Thiên Chúa vẫn có đó, vẫn hiện diện đó, trong cái trống vắng của trái tim con người.

Bạn thân mến, con đường có khi được tạo nên bởi những công lao khổ nhọc của việc làm đường. Đồng thời, cũng có những con đường được tạo nên bởi những bước chân đi khai phá. Những bước chân từ ngày này sang ngày khác có thể làm nên một con đường. Những giây phút tĩnh lặng mỗi ngày, từng ngày này sang ngày khác, có thể làm nên một con đường mà trên đó ta gặp gỡ Thiên Chúa của ta. Những việc làm tốt, cho dầu là nhỏ nhặt trong đời sống hằng ngày, đang xen với nhau thành những bước đi trên con đường gặp gỡ Thiên Chúa qua tha nhân.

Chàng sinh viên Lỗ Tấn du học ở Nhật lúc ông 20 tuổi. Ông theo học ngành Y. Tình cờ ông được xem một đoạn phim thời sự, trong đó có cảnh một người Trung Quốc bị người Nhật hành hình, trong lúc những người Trung Quốc khỏe mạnh khác đứng xem, vẻ mặt đần độn, không phản ứng gì. Ông lập tức bỏ học nghề Y năm thứ 2 và chuyển sang viết văn. Bởi ông nhận thấy học chữa bệnh không quan trọng, bởi dân mà con ngu muội, hèn nhát thì dù thân thể có khỏe mạnh cũng chỉ là nô lệ mà thôi. Từ đó ông muốn dùng ngòi bút để chữa bệnh tật trong tính cách dân tộc. Chính chàng trai kiệt xuất này là tác giả của câu nói nổi tiếng để khích lệ những người mở đường: **“Kỳ thực trên mặt đất vốn làm gì có đường, người ta đi mãi rồi thành đường thôi”**.

Liệu rằng có những con đường trong cuộc đời này được tạo thành chỉ vì thói quen, hay có những con đường tạo nên vì lý tưởng cao đẹp. Con đường ta đi hôm nay đôi lúc chẳng biết được ta đang đi đâu về đâu. Thế nhưng lý do vì sao tôi đi trên con đường này, thì tôi phải tự mình cảm thức. Vì sao bạn đang đi trên con đường của mình thì chỉ có bạn mới khám phá ra.

Trong mùa Giáng Sinh, ta nghe có nhiều con đường nói đến trong Kinh Thánh: con đường đi thăm người chị họ Elizabeth của Ma-ri-a, con đường đi Bê-lem của cặp vợ chồng trẻ, con đường trốn sang Ai-cập để lánh nạn với hài nhi Giê-su, và rồi con đường đi Na-da-rét từ Ai-Cập... Từng bước đường trong những trang Kinh Thánh ấy là những bước đường xem ra có vẻ vững chắc của đức tin, thế nhưng cũng không tránh khỏi những nỗi âu lo trong lòng người đi. Con đường đức tin không thể là con đường bước đi mãi rồi thành đường; nó không thể là con đường của thói quen. Con đường đức tin là con đường của những bước chân mạo hiểm, những bước chân được khai sáng bởi sức mạnh của Thánh Thần, và con người ta chỉ có thể bước đi theo tiếng gọi của tình yêu.

Có những con đường trong cuộc sống mà ta bước đi trong thuận lợi. Có những con đường thử thách rất nhiều nhưng tiếng gọi trên cao vẫn đang gọi tôi bước đi, mang theo tất cả những sợ hãi, yếu đuối và hèn nhát của mình, để rồi khi đến nơi rồi tôi mới biết chỉ có Chúa là sức mạnh tôi đi trên con đường đã qua.